

Põhikohtuasja pooled

Apellatsioonkaebuse esitaja: FS

Vastustaja apellatsioonimenetluses: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Resolutsioon

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/38/EÜ, mis käsitleb Euroopa Liidu kodanike ja nende pereliikmete õigust liikuda ja elada vabalt liikmesriikide territooriumil ning millega muudetakse määrust (EMÜ) nr 1612/68 ja tunnistatakse kehtetuks direktiivid 64/221/EMÜ, 68/360/EMÜ, 72/194/EMÜ, 73/148/EMÜ, 75/34/EMÜ, 75/35/EMÜ, 90/364/EMÜ, 90/365/EMÜ ja 93/96/EMÜ, artikli 15 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et liidu kodaniku vastuvõtva liikmesriigi territooriumilt väljasaatmise otsus, mis on vastu võetud selle sätte alusel põhjusel, et liidu kodanikul ei ole selle direktiivi alusel nimetatud liikmesriigis enam ajutist elamisõigust, ei ole täielikult täidetud ainuüksi seeläbi, et liidu kodanik on sellelt territooriumilt füüsiliselt lahkunud väljasaatmisotsuses vabatahtlikuks lahkumiseks määratud tähtaja jooksul. Selleks et ta saaks direktiivi artikli 6 lõike 1 alusel uuesti tugineda sellel territooriumil elamise õigusele, ei pea liidu kodanik, kelle suhtes on tehtud selline väljasaatmisotsus, mitte ainult olema füüsiliselt lahkunud vastuvõtva liikmesriigi territooriumilt, vaid olema ka lõpetanud sellel territooriumil elamise tegelikult ja tulemuslikult, mistõttu ei saa tema naasmise korral sellele territooriumile asuda seisukohale, et ta elab sellel territooriumil tegelikult varasemat elamisperioodi jätkates. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on kontrollida, kas see on nii, võttes arvesse kõiki konkreetseid asjaolusid, mis iseloomustavad asjaomase liidu kodaniku olukorda. Kui kontrolli tulemusel selgub, et liidu kodanik ei lõpetanud oma ajutist elamist vastuvõtva liikmesriigi territooriumil tegelikult ja tulemuslikult, ei ole liikmesriik kohustatud tegema uut väljasaatmisotsust samade asjaolude põhjal, mille alusel on liidu kodaniku suhtes juba tehtud väljasaatmisotsus, vaid ta võib tugineda viimati nimetatud otsusele, et kohustada teda oma territooriumilt lahkuma.

(¹) ELT C 19, 20.1.2020.

Euroopa Kohtu (suurkoda) 22. juuni 2021. aasta otsus – Venezuela Bolívari Vabariik versus Euroopa Liidu Nõukogu

(Kohtuasi C-872/19) (¹)

(Apellatsioonkaebus – Ühine välis- ja julgeolekupoliitika (ÜVJP) – Piiravad meetmed seoses olukorraga Venezuelas – Kolmanda riigi esitatud tühistamishagi – Vastuvõetavus – ELTL artikli 263 neljas lõik – Õigus esitada hagi – Tingimus, et hagi esemeks olev meede peab hagejat otseselt puudutama – Mõiste „juriidiline isik“ – Põhjendatud huvi – Halduse üldakt, mis ei vaja rakendusmeetmeid)

(2021/C 320/07)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Venezuela Bolívari Vabariik (esindajad: avvocati L. Giuliano ja F. Di Gianni)

Teine menetlusosaline: Euroopa Liidu Nõukogu (esindajad: P. Mahnič ja A. Antoniadis)

Resolutsioon

1. Tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 20. septembri 2019. aasta otsus Venezuela vs. nõukogu (T-65/18, EU:T:2019:649) osas, millega Üldkohus jättis rahuldamata Venezuela Bolívari Vabariigi hagi nõudega tühistada nõukogu 13. novembri 2017. aasta määruse (EL) 2017/2063 piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Venezuelas artiklid 2, 3, 6 ja 7.

2. Suunata kohtuasi tagasi Euroopa Liidu Üldkohtusse sisulise otsuse tegemiseks.
3. Otsustada kohtukulude kandmine edaspidi.

⁽¹⁾ ELT C 45, 10.2.2020.

Euroopa Kohtu (viies koda) 24. juuni 2021. aasta otsus (Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfaleni eelotsusetaotlus – Saksamaa) – DB Netz AG versus Saksamaa Liitvabariik

(Kohtuasi C-12/20) ⁽¹⁾

(Eelotsusetaotlus – Raudteevedu – Rahvusvahelised raudteekaubaveo koridorid – Määrus (EL) nr 913/2010 – Artikli 13 lõige 1 – Iga kaubaveokoridori jaoks universaalteenistuse loomine – Artikkel 14 – Kaubaveokoridori nõukogu kindlaks määratud raudteeinfrastruktuuri läbilaskevõime jaotamise raamistiku laad – Artikkel 20 – Reguleerivad asutused – Direktiiv 2012/34/EL – Artikkel 27 – Infrastruktuuri läbilaskevõime taotluste esitamise kord – Raudteeinfrastruktuuri-ettevõtjate roll – Artiklid 56 ja 57 – Reguleeriva asutuse ülesanded ja reguleerivate asutuste koostöö)

(2021/C 320/08)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: DB Netz AG

Vastustaja: Saksamaa Liitvabariik

Resolutsioon

1. Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. septembri 2010. aasta määruse (EL) nr 913/2010 konkurentsivõimeliseks kaubaveoks kasutatava Euroopa raudteevõrgustiku kohta artikli 13 lõiget 1, artikli 14 lõiget 9 ja artikli 18 punkti c ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 21. novembri 2012. aasta direktiivi 2012/34/EL, millega luuakse ühtne Euroopa raudteepiirkond, artikli 27 lõikeid 1 ja 2 koostöös selle direktiivi IV lisa punkti 3 alapunktiga a tuleb tõlgendada nii, et selle direktiivi artikli 3 punktis 2 määratletud raudteeinfrastruktuuri-ettevõtja on pädev organ kehtestama riigisisese raudteevõrgustiku teadaande raames eeskirju, mida kohaldatakse infrastruktuuri läbilaskevõime taotluste esitamisele (sh küsimuses, et kasutada saab üksnes elektroonilist reserveerimiskeskonda) määruse artikli 13 lõikes 1 nimetatud universaalteenistusele.
2. Seda, kuidas liikmesriigi reguleeriv asutus kontrollib raudteeinfrastruktuuri läbilaskevõime taotluste universaalteenistusele esitamise korda käsitlevaid eeskirju, mis on ette nähtud võrgustiku teadaandes, reguleerivad määruse nr 913/2010 artikli 20 sätted, ning neid sätteid tuleb tõlgendada nii, et liikmesriigi reguleeriv asutus ei või neid eeskirju tagasi lükata, täitmata sellest artiklist 20 tulenevat koostöökohustust, ning eelkõige konsulteerimata enne reguleerivate asutustega teistest liikmesriikidest, mida kaubaveokoridor samuti läbib, et jõuda võimaluste piires ühisele seisukohale.